

Festa Major
de Blancs i Blaus

26 d'agost
3 de setembre

Granollers
2023

Abans de res, granollerines i granollerins, les coses clares. No sé gairebé res de la vostra ciutat, més enllà de les quatre coses bàsiques de pura cultura general: Fonda Europa, capital del Vallès Oriental, feu socialista, bojos per l'handbol, gent treballadora, abans indústria tèxtil, ara sector serveis. Com bé sabeu, els barcelonins, fora de Barcelona, només ens movem per la Catalunya bonica així que afronto l'encàrrec, doncs, sense pràcticament haver trepitjat la vostra ciutat.

He dit a tothom que m'ho ha preguntat que la meva idea, com a relator d'enguany, és venir a "deixar-me sorprendre". Bé, ara que ja no hi ha marxa enrere caldria també ser honestos amb aquest tema. Vinc a "deixar-me sorprendre" perquè acabo de tornar d'unes merescudíssimes vacances a les Illes Cíclades i, com comprendreu, a una platja de Koufonisia hi ha coses més divertides a fer que llegir sobre Granollers. GRANOLLERS. No us ofeneu, si us plau, però és que fins i tot el vostre nom a la boca resulta sorrós, dur i aspre com una cullerada de grapes. Granollers sona a feina, a despertador a dos quarts de sis de la matinada, a motors i xemeneies, i jo, amigues i amics, soc eminentment un mandrós.

Vinc a "deixar-me sorprendre", deia, i la primera sorpresa ve del cel. Després de setmanes i setmanes de sequera i calor, del pitjor estiu conegut a Catalunya com a mínim des que tenim aquesta democràcia fallida "que nos dimos entre todos", Granollers em rep amb fred i pluja. Casualitat? Evidentment que no. Sóc idiota però no tant com per a creure en aquestes collonades del destí. Hi arribo amb el cotxe de mon pare perquè la meva primera cita és una recepció oficial a l'Ajuntament, cosa solemne, i com que vull ser puntual descarto, ja d'entrada, l'opció de venir amb un tren de la Renfe.

A la porta de l'Ajuntament m'espera la Jèssica, tècnica de Cultura de l'Ajuntament, la persona que m'ha contactat, convençut i contractat per fer una feina que he acceptat, bàsicament, per dos motius. El primer és perquè m'encanten les festes populars, les fetes per i per al poble, i d'això els barcelonins n'estem cada any més orfes. La segona és perquè el consistori és socialista, molt socialista, i jo interpreto l'oferta com una mà estesa, com un gest de bona voluntat del PSC cap a mi després d'allò que em va passar a la tele. Travesso la porta de l'Ajuntament disposadíssim a donar una segona oportunitat als socialistes, emocionat per la valentia de triar-me. Més endavant sabré que no, que m'he flipat, i que qui m'ha triat han estat les colles.

Encara no he passat la porta de l'Ajuntament i ja canvio de mans. La Jèssica marxa i quedo a càrrec de la Maria Villegas, regidora de Cultura. Se'm presenten altres regidores i regidors, em regalen una litografia, ens fem fotos, brindem amb cava, mengem "rajol" i conec, per fi, els caps de colla. El contrast entre la tranquil·litat consistorial i les cares que foten el Xavi (cap de colla dels Blancs) i la Irene (cap de colla dels Blaus), tots dos suats, nerviosos, concentrats i estressadíssims, em tranquil·litza. És evident que aquests són els que manen; aquí, i que el paper de l'Ajuntament és el de facilitar i subvencionar, en el millor dels casos, o com a mínim de no esguerrar la festa autogestionada més gran de Catalunya.

Al balcó del consistori la Maria i la Montse, responsable de Comunicació de l'Ajuntament, proven d'explicar-me 40 anys de Festa de Blancs i Blaus en deu minuts. Jo provo d'escoltar-les, evidentment, però els ulls se me'n van a la plaça de la Porxada i les orelles a la veu del Pep Callau. L'*speaker* de

Catalunya anuncia que, tot i la pluja, les colles han decidit fer igualment la Cercavila. Sí, senyor, penso, amb dos ovaris com els túnels de Parpers, i armats amb un paraigua consistorial baixem amb la Maria a veure l'espectacle.

Primera parada, la barra de sota la Porxada. "Ara et presentaré uns imbècils", diu la Maria. Agraïxo la franquesa, més encara venint d'un càrrec polític. D'entrada no m'ho semblen, d'imbècils, però no goso contradir la Maria perquè la primera impressió a vegades enganya, penso, i ella els deu conèixer millor que jo. Em conviden a cervesa, mostra inequívoca d'intel·ligència social, i aquí sí que em veig obligat a preguntar. "Per què són imbècils, Maria?". "Ens diem així perquè s'ha de ser imbècil per passar-te nou dies muntant i desmuntant barres mentre la gent s'ho passa bé." Em diuen que dijous dinaré amb ells i això em fa pensar en el fet que hauria de comprar ibuprofèn, antiàcids i protector estomacal. M'està començant a agradar aquesta festa. Continuem.

L'heroica cercavila passada per aigua la presencio sota un balcó del carrer d'Anselm Clavé. Veig passar les colles mentre m'expliquen els tòpics associats a cada color. Els Blaus són els xarnegos de barri i els Blancs passen per ser els del centre, d'esplai i de missa. M'insisteix en què aquests tarannàs ja fa molts anys que estan desdibuixats, que ara ja no és tant així, però a la vegada reconeix que són aquests tòpics els que, en acabat, acaben donant identitat a les colles. Jo, d'acord amb aquests tòpics, hauria d'escollir Blau perquè soc xarnego però, sobretot, perquè si hagués de triar entre anar a esplai o anar a missa, segurament em decantaria per una sobredosi de barbitúrics. La cercavila sota la pluja i poca gent al carrer queda desangelada, òbviament, però a mi aquella declaració d'intencions de les colles m'arriba al cor. Dels Blancs em criden l'atenció les Guapes Blanques, una colla de senyores hedonistes i Les Nimfes, que identifico com una colla de dones empoderades guiades per la figura de la Neus Blanca, una mena de "Llibertat guiant al poble" granollerí o una al·legoria de la cocaïna, encara no ho sé. Dels Blaus m'enamora el Farras, un enorme gegant articulats amb rastes, cara de fumador de porros i panxa cervesera que balla sense samarreta i La Conya, una de les sorpreses blaves d'enguany, que és una gran vagina molt barroca que treu foc i fum. Estic fascinat, sincerament.

El problema és que ha plogut molt i continua plovent, i l'equip elèctric ha dit que prou. Just quan el llegendari Pep Callau, rigorosament vestit de groc-presos-polítics, acaba de presentar l'últim lluïment de la tarda, pam, se'n va la llum. I això vol dir que perillen els "reptes", que eren el plat fort del dia i que, pel que em diuen, són els espectacles que Blancs i Blaus preparen per "picar-se" mútuament i donar així per arrencada, oficialment i amb els pertinents mocadors al coll, la competició que els tornarà completament bojós fins diumenge que ve. Presencio la reunió d'un comitè de crisi on representants de les colles i de l'Ajuntament decideixen unànimement i en preciosa harmonia ajornar el Repte, que havia de ser a les nou, fins a les dotze de la nit. Una decisió sensata i responsable moguda més per l'esperança que per les possibilitats reals que l'equip tècnic ressusciti. Fotut, penso, perquè jo he de ser a Barcelona abans de mitjanit si no vull que el cotxe de mon pare es converteixi en carabassa. Em diuen que no em preocupi, que foti el camp i que si vull ja miraré els Reptes per internet, en *streaming*. Dic que sí sabent que no ho faré i torno a casa amb la imatge al cap dels Blancs ballant extasiats sota la pluja la cançó del Correigua. I ho comparo amb les últimes festes de la Mercè que vaig viure a Barcelona, on el més emocionant que em va passar va ser veure una baralla entre turistes anglesos.

Granollers, 28 d'agost de 2023

Joel Díaz, relator dels 40 anys

Joel Díaz és sociòleg, comunicador, guionista i humorista català. En la seva trajectòria professional ha col·laborat en diferents programes de TV3 i Catalunya Ràdio i és un dels creadors del podcast *La sotana*. A en Joel li interessa l'humor com a mitjà i no com a fi, entén l'humor com una eina de crítica social, i per això esperem un relat ben diferent carregat d'ironia i del seu sentit de l'humor.

En Joel escriurà el relat de la festa els dies 28, 30 i 31 d'agost i l'1 i el 4 de setembre, que trobareu a blancsiblaus.cat